

drugo. Tako je tedaj postava v tem obziru ostala samo na papirji; hoteli so jo l. 1861 celo popraviti in osnovati svobodne zadruge, ki bi se bile s svobodno obrtnijo bolj vjemale, pa k sreči je dotični predlog zginil iz državne zbornice in se zgubil, da ne vedó kam.
(Konec prihodnjič.)

Posnetek

postave od 26. maja 1882.,

s katero se povišuje vvoznina ter vvaja porabnina od rudninskega ali zemeljskega olja kakor tudi preklicuje potrošnina pri vvozu rudninskega olja v kraje razglašene, da so za pobiro potrošnine zaprti.

Opazka. Začetek veljavnosti te postave je 1. dne septembra 1882.

Glasijo se:

§. 2.

Rudninsko ali mineralno olje, katero se po kraljevinah in deželah v državnem zboru zastopanih zunaj tržaškega colnega izimka izvaja z očiščevanjem (rafinovanjem) in katerega gostota pri toplini od 12 stopinj Réaumur ne prestopa 870 stopinj (tisočin gostosti čiste vode), podvrženo je porabnini po 6 gold. 50 kr. za vsakih 100 kilogramov čiste vage.

§. 4.

Kdor o začetku veljavnosti le-te postave v kaki tistih dežel, za katere veljá, ima zalogo davkovnega rudninskega olja, katera preseza 100 kilogramov, dolžan je čisto težo tega olja in pa kraj in prostore, kjer ga hrani, v treh dneh, računec od dne, katerega ta postava veljati začne, v to določenim finančnim organom pisмено zglasiti ali naznaniti in tudi porabnino od istega opraviti.

Ako primerno varnost dá, sme se mu porabnina za en mesec do šestih mesecev največ pustiti na počak.

Dokler ta, kateri davkovno rudninsko olje hrani, nima v rokah uradnega potrdila o tem, da je porabnina plačana ali pa na počak puščena, ne sme se isto odnesti iz prostorov, v katerih je hranjeno.

Tisti, kateri trgujejo (kupčujejo) z rudninskim oljem, imajo tudi 60 dni od časa gori povedanega dolžnost, gledé svoje zaloge davkovnega rudninskega olja, če prestopa 100 kilogramov, izkazati, od koga so ga dobili ali pa da je davek opravljen.

Izumljejo se od dolžnosti tega paragrafa podjetniki čiščenja rudninskega olja v oziru na tisto zalogo omenjene vrste, katera se nahaja v prostorih priglodu podvrženih njihovih očiščevalnic (rafinerij).

§. 28.

Po kraljevinah in deželah, v katerih ima moč kazenska postava o dohodarstvenih prestopkih, uporabljajo se na prestopke propisov o porabnini od rudninskega olja določila te kazenske postave, sosebno pa §§. 323 do vštavno 349 iste z dodatnimi ukazili, v kolikor ni pričujoči postavi drugače določeno.

§. 32.

Odmerjanju kazni zarad tega, da se je po meri §§. 4 in 19 zahtevani izkaz o prejemu ali plačnem davku (colu) opustil, naj se brezizimno v podlogo jemlje vsota porabnine, katera prihaja na množino rudninskega olja, gledé katere izkaz ni bil podan.

Spomini

na veliko slavjansko romanje v Rim leta 1881.

Spisuje Jos. Levičnik.

(Dalje.)

Drugo jutro, v četrtek 30. junija, smo bili na vse zgodaj uže zopet na nogah. Ker je imela gostilna v svojem osredji namestu dvorišča mičen perivojček s prijetno senco, v kateri je bilo mnogo sedežev, in je ondi žuborel tudi mal virček, ki je razširjal prijeten hlad, smo se, ker je bilo ponoči v sobah zeló vroče, tu nekoliko ohladili. Prišli so za nami kmalu tudi orjaški Hercegovinci, njihovi gg. župniki (oo. frančiškani) in en vojaški gosp. duhovnik. Vsi so namreč stanovali z nami vred v tej gostilni, in tudi njihovi škof Vuičić, še bolj mlad, jako prijazen in ljubeznjiv gospod. Gosp. vojaški duhoven, čuvši nas govoriti slovenski, pridruži se nam zdajci, rekoč, da tudi njegova mati je Slovenka, iz Štajarskega doma; on pa da je rojen na Hrvaškem, da je duhovnik zagrebške nadškofije in služi zdaj v Hercegovini pri naši avstrijski vojaščini kot vojni kaplan.

Ker je imel gosp. Peterlin neko posebno opravilo pri gosp. kanoniku dr. Črnčič-u, jela sta me nagovarjati in vabiti omenjeni gosp. vojaški duhoven in en g. o. frančiškan (Fra Luka Babić), naj grem z njima v cerkev „Ara coeli“ (po našem: na nebeškem altari), katero svetišče hočejo Hercegovinci najprej obiskati. (Omenjeno naj bo, da so imeli ostali romarji za vsaki dan svoj posebni program — Poljaki, Čehi in Hrvatje celó natisnjenega — po katerem so dan za dnevom v skupinah obiskovali razne cerkve in druge znamenitosti. Mi Slovenci nismo imeli nič tacega; vsak si je moral narediti svoj program sam, če je hotel, in si ga ravno narediti znal).

Rad sem se toraj vdal povabilu prijaznih dveh gospodov. Najeli smo si fijakarja, peljali se skoz celo dolgo ulico „Corso“, kjer so prve, največe in najznamenitnejše prodajalnice celega Rima. Za milijone in milijone zlata, srebra in druge raznovrstne in dragocene robe je po teh štacunah nakopičene. Konec te ulice vkrenili smo v drugo k desni in kmalu smo bili pred 124 širokimi kamnitimi stopnicami, ki peljejo gori vrh nekdanjega slovečega „kapitola“. Kapitolski hum bil je eden izmed sedmerih gričev starega Rima; na njem stal je paganski tempelj malika Jupiterja. Kakor sem omenil pri popisu Št. Peterske bazilike, prelit je bil ta malik v kip sv. Petra; tempelj njegov pak se je moral umakniti prelepi cerkvi Marije Vnebovzete, imenovane „Ara coeli“ (nebeški altar) neki za to, ker je vsled starega poročila imel cesar Avgust prikazen, v kateri je videl na nebu svitel altar, na katerem je stala čudovita lepa Marija z detetom Jezusom. Ob enem slišal je neki besede: „Glej altar Sina Božjega!“

K tej cerkvi tedaj podali smo se z gg. tovarišema in obilnim številom Hercegovincev gori po visocih stopnicah. Od zunaj cerkev lepote nima prav nobene; toliko več pa od znotraj. Ladije ima tri. Stranski ste bolj nizki in loči ji od glavne po obeh straneh dolga vrsta na gosto postavljenih (menda 11) marmelnastih stebrov, ki so bili nekdanj neki podslombe starih paganskih svetišč. Srednja ladija ima namestu oboka strop, ki je z rezljinami tako okinčan in bogato pozlačen, da se ga ni moč nagledati. To lepotijo so neki dali Rimljani napraviti leta 1571. v hvaležen spomin čudovite kristijanske zmage čez Turke pri Lepantu. Sploh je ta cerkev tako lepa, da bi edino za njeni popis potreboval celo polo papirja. Le ene njene posebnosti naj omenjeno